

Betydning bør der ikke lægges ind i det. Der staar i Lovforslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling: „Den Grundejer, der ikke har Ret til Fiskeri udfor sin Grund, er berettiget til at forlange Fiskeriretten afløst“. Det er i de fleste Tilfælde meget godt, men der er Tilfælde, hvor en Sø eller en Dam er i en privat Mands Eje, men begrænses til den ene Side af en fremmed Ejer. Saa kan det dog utvivlsomt ikke være Udvalgets eller Tingets Mening, at Fiskeriretten i et saadant Tilfælde skulde kunne tages fra Ejeren af Søen eller Dammen og lægges til den Nabo, hvis Grænse støder op til den fremmede Ejendom. Jeg gør opmærksom paa, at Ordlyden er saa omfattende, at en saadan Forstaelse ikke er udelukket, men jeg føler mig overbevist om, at det ikke er Tingets Mening, at det skal forstaas saaledes, og jeg haaber heri ikke at blive modsagt, hverken af den ærede Ordfører eller af den ærede Minister.

**Alfred Christensen:** Den ærede Ordfører modsatte sig jo mine Ændringer, men gjorde det paa en meget elskværdig Maade. Da Forslaget var til 2den Behandling, erkendte den ærede Landbrugsminister, at han for sit Vedkommende godt kunde modtage dem, hvis der var Stemning for dem her i Tinget. De vilde give noget Besvær, men det var Ministeren villig til at paatage sig, naar det kunde være til nogen Nytte. Den Gang modsatte den ærede Ordfører og Tinget sig mine Ændringsforslag, og som den ærede Ordfører bemærkede, der faldt kun nogle ganske faa Stemmer derfor. Nu traadte den ærede Ordfører op og fraraadede atter Tinget at stemme for Forslagene, men nu er den ærede Ordfører kommen saa langt, at han ikke blot kunde forstaa Tanken deri, men ogsaa anerkende dens Rigtighed, da man derved vilde naa det Maal at frede og befordre Yngelen. Jeg kan da næsten ikke forlange mere, thi den nødvendige Konklusion deraf er, at den ærede Ordfører allierer sig med mig om at lave det om igen. Lad os nu ikke staa paa Etikettehensyn og sige, at vi ikke kunne gøre noget godt ved 3die Behandling, som vi ikke naaede ved 2den Behandling. Det kunne vi godt. Det behøve vi ikke at blive Uvenner over, og jeg mener ikke, at den ene behøver at prale overfor den anden. Det eneste Argument, han havde for, at vi ikke skulde gøre det, var, at det var et Indgreb i Ejendomsretten. Det er allerede paavist

af mig, at det ikke er noget Indgreb i hans Ejendomsret, naar Jagtloven forbyder det ærede Medlem at skyde de Harer og Høns, der bo paa hans Mark, idet Løven paabyder at frede dem paa visse Tider af Aaret, og det, der her er Tale om, ligger endnu længere ude fra Ejendomsretten.

Lad os sætte det Tilfælde, som blev omtalt af det ærede Medlem for Kalundborg, at en Sø eller et større Vand er i en enkelt Mands Besiddelse, og alle de Fisk, der ere i den, altsaa ogsaa ere i vedkommende Mands Besiddelse og hans Ejendomsret undergivne, men hvor Fiskene for at kunne lege, for at kunne forplante sig, maa gaa op i den ærede Ordførers Grøft. Den ærede Ordfører siger nu, at det kommer an paa ved denne Lov ikke at gøre Indgreb i Ejendomsretten, ej heller i de Redskaber, man maa bruge, men kun at give de rette Fredningstider. Dertil svarer jeg: Fredningstider ere kun en Papirbestemmelse, men den virksomste Fredning bestaar i, at man har Bestemmelser om, at Fiskene faa Lov til at lægge Leg og formere deres Slægt. Men selv om man har nok saa gode Fredningstider og nok saa gode Lovbestemmelser, hjælper det ikke, hvis alle Fiskene i min Sø skal op i den ærede Ordførers Grøft for at lege, og han saa har Lov til at prikke dem og stikke dem og skyde dem og tage dem paa enhver Maade, som han vil; saa bliver der aldrig lagt Yngel til i den Sø, og saa vil den blive fisketom i Løbet af nogle faa Aar. At Ejendomsretten skulde give en saa stor Ret, at en Ejer har Lov til at fange den ved Lov fredede Fisk, det maa jeg sige, det kan jeg ikke indse.

Vi komme ogsaa nok til at forhandle om de Ting, da det ærede Medlem dog vel ikke vil mene, at Ejendomsretten skal udstrækkes saa vidt. Jeg vil bede om, at vi enes ligesom om den forrige Sag, og at der ikke hoveres over det. Det, vi skulde naa til, er det bedst mulige Resultat. Er det vor Mening, at vi ville frede Fisken i Danmark eller ikke? Vi have jo før 1888 ikke haft nogen Fredning, og der findes Fisk endnu. Man kunde da sige: Lad os saa afskaffe Fredningen — det var da et Standpunkt. Men at indføre Fredning og samtidig tillade Folk at fange den fredede Fisk, naar den kommer der, hvor den maa og skal komme for at forplante sig, ja, det er ikke saadan, hvad man kalder rigtig godt Lovarbejde. Det er den Slags, der kan være morsomt at læse om, men det nytter ikke noget i Praksis. Lad